

Έλα με τὰ λογικά σου,
τὸ καθήκον σὲ καλεῖ,
καὶ τὰ φῶτα τὰ ἑικά σου
μὰς χροιάζονται πολὺ.

Μη, παιδί τῆς Σπανάδας,
ἀλλ' ἀντ' ἑλλαν τραγουδοῦς,
κί εἰς ἡμέρας ἀποφράδας
μὴ γενῆς καὶ σὺ λαδῶς.

**Τζωροζώης ὁ παρατητημένος
τέτοια λέει λυπητημένος.**

Τοὺς φίλους τὸρ' ἀφίνα...
λάδι πουλιῶ,
λάδι καλὸ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

Λάδι πουλιῶ Κορφατικὸ
'στὸ κράτος τὸ σακιάτω.
Γαυγίζον' πῶσω μου σπαλιῶ,
μοὺ βάζουν' στὸ λαμὸ θηλειαίς...
ἀφίνα, τζωροζώης, τὴν Ἐληρῆ,
καὶ κηῶνα τῶρα τῆς ἑληταίς.

Πόβερο κόμμα μὴ λυπῶ,
λάδι θὰ βγάξω παστρικά...
δὲν θέλω σχέσεις τοῦ λοιποῦ
μὲ τῆς Βουλῆς τὰ λαδικά.

Πι μύγιας δὲν ἐχάψαμε καὶ τί οὐχὲν-λουκοῦμα,
κόπιας δὲν κἀναμε δουλειαίς,
καὶ φίλων' φουσκῶσαν κοιλιαίς,
ὅσων λαδοῦ τουλούμα.

'Αδίκως, τζωροζώης, φιλικὴ μοὺ ἀτέλετα κρεσβεία,
μαρκάν μου κάθε πείσις, μαρκάν μου κάθε βία,
πιάζουν μόνον τῆς ἑληταίς εἰς ἑλαμοριβεία.

Παρατῶ 'στ' ἀλήθεια τῶρα τοῦ Κουβέρνου τὸ ρημαδί,
καὶ γὰρ λάδι θὰ δουλειῶ,
καὶ πολλοὺς θὰ συμβουλεύω
πῶς νὰ βγαίνουν κἀντὶ λάδι.

'Ἐλατε λάδι καθαρὰ τῆς Ρόπας νὰ σὰς δώσω,
κί 'δν κἀρίστε' στὸ Κεντρικὸ
κἀνένα δόλοιο ποντικὸ,
φίρτε νὰ τὸν λαδῶσω.

γὰ νὰ γυρνοῦν ἐδῶ κί 'κεῖ
καὶ λαδοῦμενοι ποντικοί.

Ἄδ' μουζικὰ φίντο... λάδι πουλιῶ καλὰ...
λυποῦμαι κάθε φίλο, κί 'Ορέστη καὶ Πυλάδη,
κί 'δν κἀποτε τοῦ κράτους ἡ μηχανὴ χαλῶ
'στὴν Ρόπα φέρνετε τὴν νὰ τὴν ἀλειβῶ λάδι.

Κανένα δὲν ἀκούω... μαρκάν οἱ στασιῶται...
ποτέ σὲ στασιῶτας ἐγὼ δὲν κἀνω κλάταις...
γῆμα καὶ 'στὸ Παλάτι θὰ στέλλω πότε πότε
τὸ πῶ καλὸ μου λάδι νὰ βάζῃ στὴς σαλάτας.

**Ὁ Φασουλῆς θυμῶνεται
καὶ τὸν λαδῶ σιμῶνεται.**

Φ.— Καὶ νέο μὰς ἀνήγειρας δυστύχημα μεγαλῶ...
μὰς εἶπες γὰρ τὸν Βασιλεῖα
πῶς μ' ὄλη του τὴ φουμαλῆ
θὰ φύγῃ δίχως ἄλλο.

'Ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαίῶ πῶς γὰρ φυλακισθῆματα
εὐκόλως δὲν ἀφίονται οὐκίτερα καὶ διαδήματα.
Σὺ ποῦ πολλὰ θεσπαφείεις, λαδῶ μου προσφιλή,
πέισου κ.λ. περὶ τούτου,
μῆτε κἀνένως βασιληαίς νομίζῃ προσβολῆ
τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ του.

Καὶ μάθε πῶς 'στὸ πρόγευμα, ποῦγινε 'στὴν Δεκείλια
γὰ τοὺς κυρίους Ὑπουργοὺς, μ' ὄλη του τὴν ἀφέλια
ἦτο κρὸς ὄλους εὐθύμως καὶ διαγυτικῶς,
κί ἔτραγε μ' ὄρεξι πολλῇ κί ἐγέλα διαρκῶς.

Κί 'ἔδωσαν 'στὸν Ἐνταξία τὸ καλλίτερο κρασί,
ποῦ θὰ τζήλευες καὶ σὺ,
γὰ νὰ λῆθῃ κί 'αὐτὸς 'στὸ κέφι καὶ ἄπορσῃ δίχως κόπο
νὰ βρ' οἰκονομία κί ἄλλαις γὰρ τὸν κανονισθῇ τόπο.

'Αγαπητὴ λαδέμπορε, καὶ σὺ γνωρίζεις καλλίσιτα
πῶς θρόνοι δὲν ἀφίονται, τοιοῦτοι θρόνοι μάλιστα,
ποῦ βλέπεις ἀπὸ πᾶνω τῶν νὰ λῆμῃ 'στὸν αἰῶνα
Παλαιολόγων ἀθλητῶν καὶ Κόδρων ἡ κορῶνας,
καὶ στέκουγ' θρόνοι πνεύματος, ἰδέας οὐρανίας,
ὅπου λαμπρὰς ἐξέθρονε ψυχὰς καὶ διανοίας.

Θ.— Τζωροζώης μου, σὰς ἀφίνα...
γὰ γὰ γελῶ.
λάδι πουλιῶ,
λάδι τῆς Ρόπας φίνο.

